

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΑΚΩΒΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΔΑΥΪΔ ΕΥΒΟΙΑΣ

Ψαλλομένη τῇ 22α Νοεμβρίου

Ποίημα τοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.
Τοῦ Λιβισίου τὸν γόνον,
σεμνὸν Ἰάκωβον,
τὸν ὕστερον ἐν Μάνδρα,
τοῦ Δαυῖδ προεστῶτα,
πρεσβύτερον ὁμοῦ τε καὶ μοναχόν,
ἐπαινέσωμεν ἅπαντες,
ὥσπερ γὰρ ἄγγελος ὤφθη ἐπὶ τῆς γῆς,
τοῦ Κυρίου Παντοκράτορος.

Τὴν θαυμαστὴν βιοτήν σου,
πάτερ Ἰάκωβε,
ἐν τῇ σεπτῇ μονῇ σου,
τῶν ἀγγέλων ὁ δῆμος,
ἐθαύμασε καὶ ὕμνησε τὸν Χριστόν,
τὸν πλουσίως κοσμήσαντα,
σὲ τὸν φιλόθεον ἄνδρα ταῖς ἀρεταῖς,
καὶ χαρίσμασι τοῦ Πνεύματος.

Τῶν εὐσεβῶν σου τοκέων,
γόνος πανθαύμαστος,
ὑπάρχων θεοφόρε,
ἐκ μικρᾶς ἡλικίας,

ἠγάπησας τὸν Κύριον Ἰησοῦν,
καὶ τὰ τούτου ἐντάλματα·
διὸ καὶ γέγονας πᾶσιν ὁ ὁδηγός,
πρὸς τὰ κρείττω ἀσφαλέστατος.

Ἐξ ἀπαλῶν σου ὀνύχων,
πάτερ Ἰάκωβε,
εὐχάς τε καὶ δεήσεις,
ἐγκαρδίως θεόφρον,
ἐξέπεμπες πρὸς Κύριον θερμουργῶς,
ὡς εὐχῆς ἐργαστήριον,
διὸ αἰτοῦμεν λιτῶν σου τὴν ἀρωγήν,
ἐν τῷ βίῳ ἀξιάγαστε.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Πάτερ ὅσιε τὴν ψυχὴν σου,
καθῆρας τῇ ἀσκήσει καὶ πόνοις,
οὐδὲν ἠγησάμενος τὰ τερπνὰ τοῦ βίου,
καὶ φωτὶ τῶν θεουργῶν ἀρετῶν ἀπαστράπτων,
ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίας,
γέγονας ποδηγὸς ἄριστος τῶν συνόντων σοι,
μοναστῶν καὶ κοσμικῶν·
διὸ καὶ τὴν ἐτήσιον μνήμην σου τελοῦντες,
ἐκτενῶς βοῶμέν σοι,
ἅγιε Ἰάκωβε,
ταῖς σαῖς λιταῖς πρεσβεύειν,
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Ἀπόστιχα.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Πόθῳ θεοφιλεῖ,
εἰσῆλθες ἐν τῇ Μάνδρα,
Δαυῖδ τοῦ πανοσίου,
καὶ ἤστραψας ὡς ἄστρον,
πολύφωτον Ἰάκωβε.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην,
καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Σχῆμα τῶν μοναστῶν,
ἀξίως ἐνεδύθης,
ὁμοῦ καὶ ἀμπεχόνην,
θυτῶν ἱερωτάτην,
Ἰάκωβε θεόληπτε.

Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυῖδ
καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Δένδρον ἀειθαλές,
ἐφύης Παρακλήτου,
καρπούς ποιῶν πλουσίους,
διὸ καὶ ἐν Ἑλλάδι,
πολλοὺς πιστοὺς ἐξέθρεψας.

Δόξα.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ,
Ἰάκωβε παμμάκαρ,
Τριάδι τῆ Ἁγία,
πρεσβέυων μὴ ὀκνήσης,
ὑπὲρ ἡμῶν πανάριστε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Δέσποινα Μαριάμ,
τοῦ κόσμου εὐεργέτις,
ὁμοῦ σὺν Ἰακώβῳ,
ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κτίστην,
αἰὶ καθικετεύετε.

Νῦν ἀπολύεις. **Τὸ Τρισάγιον,
τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ
καὶ Ἀπόλυσις.**

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν τὸ Μακάριος ἀνήρ.
Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν στίχους στ'
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Λιβισίου τὸ βλάστημα,
καὶ Εὐβοίας τὸ κόσμημα,
καὶ μονῆς ὀσίου Δαυῖδ τὸν ἔξαρχον,
Ἀρχιμανδρίτην Ἰάκωβον,
τοῦ Πνεύματος ὄργανον,
μοναστῶν τὴν καλλονήν,
ιερέων εὐπρέπειαν,
τὸ θησαύρισμα,
Ἐκκλησίας ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος,
ἐγκωμίους ἐγκαρδίους,
ἀνευφημήσωμεν ἅπαντες.

Ἐκ παιδὸς ἠγησάμενος,
ὡσεὶ χόρτον τὰ πρόσκαιρα,
ἐν γονάτων κάμψεσι καὶ δεήσεσιν,
ὡς ἐπουράνιος ἄγγελος,
ἐσχόλαζες ὄσιε,
διδαχθεὶς ὑπὸ τῶν σῶν,
γεννητόρων Ἰάκωβε,
πολυσέβαστε,
διὰ τοῦτο ὁ ἦχος σου ἠκούσθη,
ἐν τῇ κώμῃ τῶν Φαράκλων,
καὶ τὸν Χριστὸν πάντες ὕμνησαν.

Ὑπὲρ φύσιν ἐώρακας,
τῆς Παρθένου τὸ πρόσωπον,
καὶ τὴν χεῖρα ὄσιε εὐλογοῦσάν σε,
ἐν λιτανείᾳ Ἰάκωβε,
καὶ ἥσθου γλυκύτητα,
ἐν καρδίᾳ σου σεμνέ,

καὶ χαρὰν ἀπερίγραπτον,
καθὼς εἶρηκας,
καὶ πολλακίς Δαυῖδ τὸν θεοφόρον,
καὶ τὸν Ρῶσσον Ἰωάννην,
καὶ ἄλλους εἶδες μακάριε.

Ἱερεὺς ἐννομώτατος,
τῶν πιστῶν ἢ παράκλησις,
τῶν μετανοούντων ὦφθης φιλόστοργος,
Μονὴν Δαυῖδ ἀνεκαίνισας,
Εὐβοίας ἀγίασμα,
περιοίκου στηριγμός,
μοναστῶν τὸ ὑπόδειγμα,
καὶ ἀντίληψις,
τῶν ἐν πίστει πρὸς σὲ ἀφικομένων,
εὐλαβεῖα τε καὶ πόθῳ,
καὶ ἐκζητούντων τὴν χάριν σου.

Ἐν ἐσχάτοις τοῖς ἔτεσιν,
ἐν τῇ Λίμνῃ διέπρεψας,
τῆς Εὐβοίας ὅσιν τῇ ἀσκήσει σου,
σκληραγωγίαις Ἰάκωβε,
ροαῖς τῶν δακρύων σου,
καὶ δεήσεσι πολλαῖς,
καὶ παννύχοις ταῖς στάσεσιν,
ὥσπερ ἄγγελος,
διὰ τοῦτο τὸν ὄφιν ἀπεπνίξω,
καὶ τὰ πάθη τὰ ποικίλα,
ἀνδροπρεπῶς ἐξηφάνισας.

Προγνώρισας τὸ τέλος σου,
καὶ τὴν ἔξοδον ὅσιν,
ἐκ τοῦ πολυφρόντιδος βίου ἔσπευσας,
μετατεθῆναι Ἰάκωβε,
εἰς ἄνω σκηνώματα,
ὀλοθύμως ἀσκητά,
καὶ μετέχειν τοῖς τάγμασιν,
ὡς ἰσότιμος,
τῶν ὁσίων Πατέρων καὶ ἁγίων,
τοῦ Δαυῖδ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ,
καὶ Ἰωάννου τοῦ φίλου σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ὅσιε πάτερ, θεοειδῆς ὄλος χρηματίσας,
σεαυτὸν ἀπέστησας τῆς κοσμικῆς συγχύσεως,
καὶ ὤφθης ὡς δένδρον κατάκαρπον,
ἐν ταῖς ἀύλαις τοῦ Κυρίου σου·
ἀκλινῶς γὰρ τὴν στενὴν τρίβον ἤνυσας,
καὶ πρὸς τὴν ἄνω χορείαν κατήντησας,
γεγονῶς τῶν ὀσίων συνέστιος·
διὸ καὶ ἡμεῖς πατέρα σε ἔγνωμεν,
καὶ ἐγκαρδίως λέγομεν·
χαίροις ἄνθραξ τηλαυγέστατε,
ὁ καταφλέξας τοὺς δαίμονας,
τοὺς πολλάκις θελήσαντας,
κατὰ σοῦ ἐπιτεθῆναι·
χαίροις μυσταγωγὲ ἄριστε,
ιερωσύνης στολὴν ἐνδυσάμενος,
καὶ τὴν ἀναίμακτον θυσίαν,
ἐπιτελῶν γηθοσύνης·
χαίροις ὁ διατηρήσας,
τοῦ Θεοῦ τὴν εἰκόνα ἄμεμπτον,
καὶ πρὸς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ὀδεύσας,
τὸν χαρακτῆρα ἐν ἑαυτῷ τοῦ Χριστοῦ τιμήσας·
καὶ νῦν πάτερ Ἰάκωβε,
τῷ θρόνῳ τοῦ Κυρίου παριστάμενος,
ὡς ἔχων παρρησίαν,
μὴ παύση πρεσβεύων,
ὑπὲρ τῆς ἁγίας Μονῆς σου,
καὶ πάντων τῶν ἐν πίστει τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον τῶν Εἰσοδίων.

Μετὰ τὸ τεχθῆναί σε,
Θεόνυμφε Δέσποινα,
παρεγένου ἐν Ναῶ Κυρίου,
τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ὡς ἡγιασμένη.
Τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς σὲ τὴν πανάμωμον,
τροφὴν κομίζων σοι.
Τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν,
ὀρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνῶσαν.
Διὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε,
ἢ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη,
Μήτηρ Θεοῦ,
σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν.

Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(κεφ. 10,7)

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν καὶ θνητός, ὃς οἶδε σύνεσιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὧ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ. Καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν· ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. 4,7)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολλὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. 3,1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων, ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιούς ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ,
ἢ τοῦ ὀσίου Δαυῖδ μάνδρα,
ὡς ἔχουσα ἐν κόλποις σου,
ὡς χρυσίον πεπυρωμένον,
τὸν σημειοφόρον τάφον,
τοῦ πανευφήμου Ἰακώβου τοῦ νέου·
οὗτος γὰρ ὁ μακάριος,
ἐραστής τῆς μοναδικῆς πολιτείας γενόμενος,
καὶ ἀμφιασθεὶς τὸν χιτῶνα τῆς Ἱερωσύνης,
πολλοὺς ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ κειμένους ἀνέστησε,
καὶ τοῦ Χριστοῦ τῇ δυνάμει,
πλῆθος σημείων ἐτέλεσε·
διὸ καὶ ἡμεῖς πρὸς αὐτόν,
ικέτιδας τείνομεν χεῖρας,
καὶ θερμῶς ἀντιβολουμέν·
θαυματουργὲ πάτερ,
ικέτευε διηνεκῶς τὸν Κύριον,
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Ἐψώθης ὡς κέδρος ὑψίκομος,
ἐν τῇ Μονῇ Δαυῖδ τοῦ Ὁσίου,
πολλοὺς καρποὺς ἐνέγκας,

πάτερ Ἰάκωβε·
σὺ γὰρ τῇ σῆ χάριτι ἐξέθρεψας,
τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ,
ἐπιτελῶν σημεῖα,
ιώμενος τοὺς ἀσθενεῖς,
νουθετῶν τοὺς προσερχομένους σοι,
ἀγιάζων ὡς θύτης πάντας τοὺς πιστοὺς,
ποδηγετῶν τοὺς μοναχοὺς,
καὶ θαυμαστῶς προλέγων,
τὰ πρὸς σωτηρίαν ῥήματα τοῖς ἀνθρώποις·
ὄθεν Γέρον μακάριε,
ἐξ αὐτῶν ὠθούμενοι λέγομεν·
Ἄσκητὰ πανθαύμαστε,
γενοῦ ἡμῖν ἀρωγὸς καὶ προστάτης,
φυλάττων ἡμᾶς,
ἀπὸ πάσης κακότητος καὶ ἐπινοίας,
τοῦ ἀρχεκάκου δράκοντος.

Ἦχος γ'.

Ἐγὼ εἶμι γῆ καὶ σποδός,
πολλάκις ἔλεγες τοῖς συνοῦσί σοι,
ὄσιε Ἰάκωβε·
σὺ γὰρ ὠφθης τῆς ταπεινώσεως σύζυγος,
ἀπλοῦς καὶ φιλόανθρωπος,
καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐν τῇ Μονῇ,
τὰ οἰδήματα τῆς ψυχῆς θεραπεύων,
τῶν προσερχομένων ἐν σοὶ μετὰ πίστεως·
ἄλλων μὲν ἐν διακρίσει πολλῇ,
τὴν ἀλαζονεῖαν ἀπέκοπτες,
ἐτέρων δὲ ὡς ἔμπειρος τοῦ Χριστοῦ ἰατρὸς ἰάσω,
τῆς ἀμαρτίας τὰ πολύμορφα τραύματα,
τύπος γενόμενος τοῖς μονάζουσι,
καὶ κοσμικοῖς ὁμοίως,
οὓς τῇ σῆ χάριτι ἐνισχύεις,
πρεσβεύων πρὸς τοῦτο,
Ἰησοῦ τῷ Σωτῆρι,
θεομακάριστε.

Ἦχος δ'.

Βίον ἔχων κηλίδων ἄμικτον,
τοῦ ἁγίου Πνεύματος γέγονας καταγώγιον,
καὶ ὡς ἥλιος ἤστραψας,
ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις,

αὐγάζων τῆς ψυχῆς τὴν σκοτόμαιναν,
πολλῶν μερόπων πανόσιε Ἰάκωβε·
διὸ καὶ μετὰ θάνατον,
εἰς ἀγάπης ἀντέκτισιν,
ὁ τῶν ἀγαθῶν ποιητῆς Κύριος,
τὸν τάφον σου ἀνέδειξεν,
ἰατρεῖον ἀδάπανον,
τῶν ποικίλως νοσοῦντων,
πηγὴν χαρᾶς καὶ εὐφορίας,
παιδίων ἀπαλῶν,
καὶ ὠρίμων ἀνθρώπων,
φυγαδευτήριον δαιμόνων,
καὶ πολλῶν δωρεῶν τοῖς πιστοῖς πρόξενον·
ὄν καὶ ἡμεῖς προσκυνοῦντες,
σοῦ δεόμεθα,
ταῖς σαῖς εὐχαῖς λυτρωθῆναι,
ἐκ τῶν λυπηρῶν τοῦ βίου,
καὶ τῆς πολλῆς κατηφείας,
τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ἐν τῇ ταπεινώσει σου τὰ ὑψηλὰ ἐκτήσω,
ὡς ἑνσαρκος ἄγγελος,
πάτερ Ἰάκωβε·
ἐν σοὶ γὰρ ἀνεπαύσατο τὸ ἅγιον Πνεῦμα,
κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου τὴν λέγουσαν,
ἐπὶ τίνα ἐπιβλέψω,
ἀλλ' ἢ ἐπὶ τὸν ταπεινὸν καὶ ἡσύχιον,
καὶ τρέμοντά μου τοὺς λόγους·
διὸ σε ὁ Χριστὸς ἐδόξασε,
καὶ ἐν ζωῇ καὶ μετὰ θάνατον,
χορηγῶν σοι τὴν ἱαματικὴν χάριν,
πρὸς στήριξιν ἡμῶν τῶν ἀδυνάτων,
ὄν καθικέτευε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Θεοτοκίον τῶν Εἰσοδίων.

Ἐπέλαμψεν ἡμέρα χαρμόσυνος,
καὶ ἑορτὴ πανσεβάσμιος.
Σήμερον γὰρ ἡ πρὸ τόκου Παρθένος,
καὶ μετὰ τόκον Παρθένος μείνασα,
ἐν τῷ Ναῶ προσάγεται,

καὶ χαίρει Ζαχαρίας ὁ πρέσβυς,
ὁ γενέτης τοῦ Προδρόμου,
καὶ βοᾷ γηθοσύνως.
Ἦγγικεν ἡ προσδοκία τῶν θλιβομένων,
ἐν Ναῶ ἀγίῳ ὡς ἀγία,
ἀφιερωθῆναι εἰς κατοίκησιν τοῦ Παντάνακτος.
Εὐφραινέσθω Ἰωακείμ ὁ προπάτωρ,
καὶ ἡ Ἄννα ἀγαλλιᾶσθω,
ὅτι προσήνεγκαν Θεῷ,
ὡς τριετίζουσαν δάμαλιν,
τὴν ἀμώμητον Δέσποιναν.
Μητέρες συγχάρητε,
παρθένοι σκιρτήσατε,
καὶ στεῖραι συγχορεύσατε·
ὅτι ἠνέωξεν ἡμῖν τὴν οὐρανῶν βασιλείαν,
ἡ προορισθεῖσα Παντάνασσα.
Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Εἰς τὸν στίχον.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις Μικρᾶς Ἀσίας βλαστέ,
τῆς μικροκώμης Λιβισίου ἐγκαύχημα,
Φαράκλων κόσμημα μέγα,
νήσου Εὐβοίας ἀστήρ,
τοῦ Δαυΐδ τῆς μάνδρας ἐγκαλλώπισμα,
πατέρων ἀγλάισμα,
μοναστῶν τὸ ὑπόδειγμα,
τῶν ἱερέων τοῦ Χριστοῦ σεμνολόγημα,
καὶ πιστῶν βροτῶν,
ποδηγὸς ἀκριβέστατος,
σκεῦος τοῦ θείου Πνεύματος,
ἀσκήσεως ἔρεισμα,
τῆς διακρίσεως λύχνος,
ἐσχάτων χρόνων ὁ ὄσιος,
καὶ τῆς Ἐκκλησίας,
ἡ εἰκὼν καλοῦ ποιμένος,
σεμνὲ Ἰάκωβε.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Χαίροις ἀσκητικῆς ἀγωγῆς,
καθηγητῆς τε καὶ διδάσκαλος πάντιμος,
ἀνδρῶν τῶν σημειοφόρων,
ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς,
χρηματίσας πρῶτος ἀξιάγαστε,
Ἀγγέλων ὁ σύσκηνος,
ἀντιδίκου τὸ θρήνημα,
ὁ καταπνίξας,
ταῖς ῥοαῖς τῶν δακρύων σου,
τοῦ δεινοῦ σατάν,
τὰς ἀγέλας Ἰάκωβε,
κλέος τὸ ἀνεπίφθονον,
νηστείας ὁ σύζυγος,
ὁ ἀβιάστως ἐκλέξας,
ζωὴν τὴν ὄντως εὐφρόσυνον,
διὸ καὶ τιμῶμεν,
ἐτησίως τὴν σὴν μνήμην,
θεοχαρίτωτε.

Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυΐδ
καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Ὅλως ἀνατεθεὶς τῷ Θεῷ,
ἐξ ἡλικίας ἀπαλῆς ἀξιότιμε,
τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου,
σκεῦος ἐδείχθης σεπτόν,
καὶ πολλῶν χαρίτων πάτερ ἔτυχες,
διὸ καὶ ἐώρακας,
Χαραλάμπην τὸν ἅγιον,
Παρασκευὴν τε τὴν ὀσίαθλον μάρτυρα,
τοὺς ἰάσαντας τῆς σαρκός σου τοὺς σκώλωπας,
εἶτα δὲ τὸν πανεύφημον,
Δαυΐδ θεῖον γέροντα,
τόν σοι πολλάκις καθ' ὕπαρ,
ἐμφανισθέντα Ἰάκωβε,
σὺν τούτοις δὲ πᾶσιν,
Ἰωάννην Προκοπίου,
τὸ μέγα καύχημα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ὅσιε πάτερ,
τὸν ἀγιώτατον φόβον τοῦ Θεοῦ ἐκ παιδός,
ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἔχων,
τὸ σκοτίζον τῆς σαρκὸς φρόνημα,
ἀνδρικῶς διεσκέδασας,
σὺ γὰρ τοῖς θεοδότοις πλουτισθεὶς χαρίσμασι,
ὑψωσας τὸν νοῦν σου,
ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα,
κατὰ σκοπὸν διώκων,
πρὸς τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως,
ὑπερ εἴληφας,
ἐκ χειρὸς τοῦ Παντάνακτος,
ὃν καθικέτευε ὅσιε Ἰάκωβε,
ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων,
τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'. Θεοτοκίον τῶν Εἰσοδίων.

Δεῦτε πάντες οἱ λαοί,
τὴν μόνην ἀμώμητον ἐγκωμιάσωμεν,
τὴν ἐκ τῶν Προφητῶν προκηρυχθεῖσαν,
καὶ ἐν Ναῶ προσενεχθεῖσαν,
τὴν πρὸ αἰώνων προορισθεῖσαν Μητέρα,
καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων,
ἀναδειχθεῖσαν Θεοτόκον,
Κύριε πρεσβείαις αὐτῆς,
τὴν εἰρήνην σου παράσχου ἡμῖν,
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Χαίρει ἔχουσα,
σὲ παραστάτην,
ἡ πολύφημος νῆσος Εὐβοίας,
καὶ τοῦ ὀσίου Δαυΐδ ἐπαγάλλεται,
ἡ θεία Μάνδρα τὸν τάφον σου ἔχουσα,
θεοχαρίτωτε πάτερ Ἰάκωβε,
σὺ γὰρ χάριτας,
βλυστάνεις ἡμῖν ἐκάστοτε,
ὡς ρεῦμα Παρακλήτου ἀνεπίσχετον.

Ἔτερον

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εὐβοίας τὸν ἔφορον,
καὶ κοινοβίου Δαυΐδ,
σεπτὸν προεξάρχοντα,
καὶ τοῦ λαοῦ ποδηγόν,
Ἰάκωβον ὄσιον,
δεῦτε ἐν εὐφροσύνῃ,
καταστέψωμεν ὕμνοις,
οὗτος γὰρ ἐντυγχάνει,
τῷ Χριστῷ ὑπὲρ πάντων,
παρέχει δὲ τοῖς ἀνθρώποις,
χάριν καὶ ἔλεος.

**Ἀπολυτίκιον ψαλλόμενον πρωτίστως
ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ὁσίου Δαυΐδ.**

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τῶν ὀσίων Πατέρων τὰ κατορθώματα,
ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις ζηλώσας ἅγιε,
ἀνεδείχθης μιμητῆς τούτων Ἰάκωβε,
ἐν τῇ μάνδρᾳ τοῦ Δαυΐδ,
τοῦ προστάτου σου σεμνέ,
ποιμάνας ταύτην ἐνθέως,
διὸ σὺν τούτῳ μὴ παύση,
ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ δεόμενος.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἰάκωβον σεμνόν,
Λιβισίου τὸν γόνον,
καὶ μέγαν ἀσκητὴν,
ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις,
τὸν ὄσιον ἡγούμενον,
ἐπαινέσωμεν ἄσμασιν,
ὡς γὰρ ἄγγελος,
ἐπὶ τῆς γῆς ἐπεγνώσθη,
τὰ ἀθροίσματα,
τῶν ὀρθοδόξων παιδεύων,
τοῖς θείοις διδάγμασιν.

Θεοτοκίον. Τῶν Εἰσοδίων.

Δικαίων ὁ καρπός,
Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης,
προσφέρεται Θεῷ,
Ἰερῷ ἐν ἀγίῳ,
σαρκὶ νηπιάζουσα,
ἢ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν,
ἦν ηὐλόγησεν,
ὁ ἱερὸς Ζαχαρίας.
Ταύτην ἅπαντες,
ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα,
πιστῶς μακαρίζωμεν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ τάφος σου πηγὴ,
ἀγιάσματος ὠφθη,
ἰᾶται γὰρ πιστῶν,
τὰ νοσήματα πάντα,

καὶ δίδωσι παράκλησιν,
τοῖς πενθοῦσι καὶ κλαίουσι,
καὶ τὰ πνεύματα,
τὰ πονηρὰ ἐκδιώκει,
διὰ τοῦτό σε,
ὡς τοῦ Χριστοῦ ὄντως δοῦλον,
Ἰάκωβε μέλπομεν.

Θεοτοκίον. Τῶν Εἰσοδίων.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Πρὸ συλλήψεως Ἀγνή,
καθηγιάσθης τῷ Θεῷ,
καὶ τεχθεῖσα ἐπὶ γῆς,
δῶρον προσήχθης νῦν αὐτῷ,
ἀποπληροῦσα πατρώαν ἐπαγγελίαν.

Τῷ θείῳ δὲ Ναῶ,
ὡς θεῖος ὄντως ναός,
ἐκ βρέφους καθαρῶς,
μετὰ λαμπάδων φαιδρῶν,
ἀποδοθεῖσα ὥφθης δοχεῖον,
τοῦ ἀπροσίτου καὶ θείου Φωτός.
Μεγάλη ὄντως,
ἡ πρόοδος σου,
μόνη Θεόνυμφε καὶ ἀειπάρθενε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Πάτερ Ἰάκωβε,
ἐν τῇ καρδίᾳ σου,
ἔσχες τὸν Κύριον,
τὸν Παντοκράτορα,
διὸ τὰ τόξα τοῦ ἐχθροῦ,
συνέτριψας καὶ ἔχαιρες,
ὥσπερ δὲ οἱ ἄγγελοι,
τὸ σὸν πρόσωπον ἔλαμπεν,
ὄτε τὴν οὐράνιον,
λειτουργίαν προσέφερες,
καὶ πᾶσι τὴν σὴν χάριν ἐχορήγεις,
τοῖς λόγοις καὶ τοῖς τρόποις σου μακάριε.

Θεοτοκίον. Τῶν Εἰσοδίων.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Ἀγαλλιάσθω ὁ Δαυΐδ ὁ ὕμνογράφος,
καὶ χορευέτω Ἰωακείμ σὺν τῇ Ἄννῃ,
ὅτι γόνος ἅγιος ἐξ αὐτῶν προῆλθε·
Μαρία ἡ φωτοφόρος θεία λαμπάς,
καὶ χαίρει εἰσερχομένη ἐν τῷ Ναῶ,
ἦν καὶ βλέπων ηὐλόγησεν,
ὁ Βαραχίου υἱός,
καὶ χαίρων ἀνεκραύγαζε·
Χαῖρε θαῦμα παγκόσμιον.

Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον τὸ ἐν τῷ Ὁρθρῷ τοῦ ὁσίου Σάββα.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Ὅσιε πάτερ,
ὡς μεγαλόφωνος κῆρυξ,
καὶ ἱερουργὸς σεμνότατος,
ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ὁσίου Δαυΐδ ἐξέλαμψας.
Ἐχων γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἔνδον,
πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον Κύριον,
τῆς ἀγάπης τὸ φίλτρον,
διδάσκαλος ὥφθης,
τῆς ἀρετῆς ἀκριβέστατος,
ποδηγῶν πρὸς τὰ κρείττω,
ρήμασι θείοις καὶ θαυμαστῇ βιοτῇ σου,
τοὺς συνόντας σοι κοσμικοὺς καὶ μονάζοντας·
οὓς καὶ τὰ νῦν,
ταῖς πρὸς Χριστὸν πρεσβείαις σου,
μὴ παύσῃ φυλάττων ἅγιε Ἰάκωβε,
ἐκ πάσης περιστάσεως.

Εἶτα οἱ Κανόνες.

Κανὼν α' τῶν Εἰσοδίων
οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς μέχρι τῆς ζ' Ὤδης·
«Σὺ τὴν χάριν, Δέσποινα, τῷ λόγῳ δίδου»

Ὤδὴ α'. Ἦχος δ' .

«Ἀνοίξω τὸ στόμα μου,
καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος,
καὶ λόγον ἐρεύξομαι,
τῇ Βασιλίδι Μητρί,
καὶ ὀφθήσομαι,
φαιδρῶς πανηγυρίζων,
καὶ ἄσω γηθόμενος,
ταύτης τὴν Εἴσοδον».

Σοφίας πανάχραντε,
σὲ θησαυρὸν ἐπιστάμενοι,
καὶ χάριτος βρύουσαν,
πηγὴν ἀέναον,
τὰς τῆς γνώσεως,
αἰτοῦμέν σε ῥανίδας,
ἐπόμβρησον Δέσποινα,
τοῦ ἀνυμνεῖν σε ἀεί.

Ἐπέρτερος Πάναγνε,
τῶν οὐρανῶν χρηματίσασα,
ναὸς καὶ παλάτιον,
ἐν τῷ Ναῶ τοῦ Θεοῦ,
ἀνατίθεσαι,
αὐτῷ ἐτοιμασθῆναι,
εἰς θεῖαν κατοίκησιν,
τῆς παρουσίας αὐτοῦ.

Τὸ φῶς ἀνατείλασα,
ἡ Θεοτόκος τῆς χάριτος,
πάντας κατελάμπρυνε,
καὶ συνηγάγετο,
τὴν ὑπέρλαμπρον,
αὐτῆς κατακοσμησαί,
πανήγυριν ἄσμασι
δεῦτε συνδράμωμεν.

Ἡ πύλη ἢ ἔνδοξος,
ἢ λογισμοῖς ἀδιόδευτος,
τὰς πύλας διάρασα,
τὰς τοῦ Ναοῦ τοῦ Θεοῦ,
νῦν προτρέπεται,
ἡμᾶς συνεισελθόντας,
τὰ θεῖα θαυμάσια,
κατατρυφήσαι αὐτῆς.

Κανὼν α΄ τοῦ Ἁγίου, οὔ ἢ ἀκροστιχίς·
«Ἰάκωβε λιταῖς σου ἡμᾶς φρούρησον. Ἰωήλ»

Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.
Ἱερατείας τὴν στολὴν ἐνδέδυσαι,
πάτερ Ἰάκωβε,
καὶ τὸν βίον ἔχων,
ἐν πολλαῖς ἀσκήσεσι,
εἰς ὄρος ἀνελήλυθας,
ἀρετῶν τοῦ Κυρίου,
καὶ τύπος πᾶσι γεγένησαι,
ἐν ἐσχάτοις χρόνοις μακάριε.

Ἀνεπιστρόφως τὴν ὁδὸν ἐβάδισας,
τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ,
ἴσος τῶν Πατέρων,
τῶν πρὸ σοῦ γεγένησαι,
Ἰάκωβε πανεύφημε,
ἐν Εὐβοίᾳ ἀύγασας,
τῷ σῷ φωτὶ τοὺς μονάζοντας,
καὶ τοὺς κοσμικοὺς προσιόντας σοι.

Κραταιωθείς ἀπὸ παιδὸς Ἰάκωβε,
τοῦ Παρακλήτου ἀύγαῖς,
τῶν παθῶν τὸν ὄχλον,
ἀνδρικῶς ἐσκέδασας,
καὶ ὥφθης τοῖς συνοῦσί σοι,
εὐσεβείας ὁ κῆρυξ,
καὶ ὁ διδάσκαλος πίστεως·
ὄθεν τὴν σὴν μνήμην γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ταπεινοὶ σου ὑμνηταὶ Θεόνυμφε,

καθικετεύομεν,
ταῖς λιταῖς σου Μῆτερ,
τῷ Υἱῷ σου πρέσβευε,
ἵνα σωθῶμεν ἅπαντες,
τῆς φλογὸς τῆς γεέννης,
καὶ ἵνα τύχωμεν χάριτος,
διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν πταίσματα.

Κανὼν β' τοῦ Ἁγίου, οὔ ἡ ἀκροστιχίς·
«Τὴν σὴν ποιμνὴν ὅσιν Ἰάκωβε σκέπε. Ἰωήλ»

Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.
Τὰ πάθη τοῦ σώματος καὶ ψυχῆς,
ὡς ἔχων τὴν χάριν,
τοῦ Κυρίου σου Ἰησοῦ,
Ἰάκωβε πάτερ θεραπεύεις,
τῶν ἐκζητούντων τὴν σὴν ὑποστήριξιν.

Ἡ χεὶρ σου ἰάτρευσε θαυμαστῶς,
κατ' ὄναρ τὸ ὄμμα,
ἐν τῇ Κύπρῳ τοῦ ἀσθενοῦς,
συντρίψας ὄφρυν τοῦ ἀντιδίκου,
θεοχαρίτωτε πάτερ Ἰάκωβε.

Νικαίας ποιμένος τῆς κεφαλῆς,
αἱμάτωμα πάτερ,
διαλύεις ταῖς σαῖς εὐχαῖς,
ποιήσας Σταυροῦ τοῦ ζωηφόρου,
τὸ θεῖον σχῆμα Ἰάκωβε ὅσιν.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα κύησασα τῶν βροτῶν,
γενοῦ μοι ἐν βίῳ,
κυβερνητὶς καὶ βοηθός,
Πανάχραντε Κόρη Θεοτόκε,
διασκεδάζουσα πάθη τὰ ἄτοπα.

Ἦδὴ γ'.

Κανὼν α' τῶν Εἰσοδίων.

«Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε,

ἡ ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ,
θίασον συγκροτήσαντας,
πνευματικὸν στερέωσον·
κάν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ σου,
στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Νυμφοστόλος σήμερον ἐδείχθη,
τερπνὸς τῆς Παρθένου ὁ ναός,
καὶ θάλαμος δεχόμενος,
τὴν ἔμψυχον παστάδα Θεοῦ,
τὴν καθαρὰν καὶ ἄμωμον,
καὶ λαμπροτέραν πάσης κτίσεως.

Δαυΐδ προεξάρχων τῆς χορείας,
σκιρτᾷ καὶ χορεύει σὺν ἡμῖν,
καὶ Βασιλίδα κράζει σε,
πεποικιλμένην Ἄχραντε,
παρισταμένην Πάναγνε,
ἐν τῷ Ναῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ.

Ἐξ ἧς ἡ παράβασις προῆλθεν,
ἡ πάλαι τῷ γένει τῶν βροτῶν,
ἐκ ταύτης ἡ ἀνόρθωσις,
καὶ ἀφθαρσία ἦνθησεν,
ἡ Θεοτόκος σήμερον,
προσαγομένη ἐν τῷ οἴκῳ Θεοῦ.

Σκιρτῶσιν Ἀγγέλων στρατηγίαι,
καὶ πάντων ἀνθρώπων ἡ πληθὺς,
καὶ πρὸ προσώπου Πάναγνε,
προστρέχουσί σου σήμερον,
λαμπαδηφόροι κράζουσαι,
τὰ μεγαλεῖά σου ἐν οἴκῳ Θεοῦ.

Κανὼν α' τοῦ Ἁγίου. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Βαρυαλοῦντας ἀσθενεῖς,
ιάτρευσας θεοφόρε,
καθηγούμενε Ἰάκωβε λιταῖς σου,
παρρησίαν γὰρ πολλήν,
ἐκ τοῦ Δεσπότη εἴληφας,
καὶ χάριν ἰαμάτων,
ὡς ἀμοιβὴν τῶν καμάτων σου.

Ἐν τῷ ἀέρι θαυμαστῶς,
ἐνεφανίσθης θεόφρον,
καὶ ἐκράτησας χερσί σου ἁγίαις,
ἀερόπλοιον δεινῶς,
τρωθὲν πάτερ Ἰάκωβε,
ὑπὸ σφοδρῶν πληγμάτων,
τῶν κεραυνῶν ἀξιάγαστε.

Λύσας τὰς πλάκας τῆς σαρκός,
ταῖς σαῖς ἀσκήσεσι πάτερ,
καὶ τῇ χάριτι Ἰάκωβε Κυρίου,
ὡς ἐλεύθερον πτηνόν,
ἀνήχθης πρὸς τὰ δώματα,
τοῦ οὐρανοῦ μετέχων,
ζωῆς ἀφάτου λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Ἴσχυϊ σου τοῦ πονηροῦ,
σύντριψον κέντρα κακίας,
καὶ τὰ τόξα πονηρίας τὰ ποικίλα,
προφυλάττουσα πιστούς,
Παρθένε τοὺς ὑμνοῦντάς σε,
καὶ ἐκζητοῦντας πόθῳ,
τὴν σὴν ἁγίαν ἀντίληψιν.

Κανὼν β' τοῦ Ἁγίου. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἡ ἁγία Μονή σου,
ὡς θησαυρὸν ἔχουσα,
τάφον σου Ἰάκωβε πάτερ,
σκιρτᾷ καὶ γάννυται,
ὅτι τοῖς πάσχουσι,
παρέχεις χάριν καὶ ἄκος,
τοῖς ἐν πίστει ἅγιε,
ἀσπαζομένοις σε.

Νοσημάτων παντοίων,
θαυματουργὸν γέγονεν,
ὅσιν τὸ ἔλαιον ὄντως,
τοῦ θείου τάφου σου,
πολλοὺς γὰρ ἔσωσεν,
ἐκ σαρκικῶν ἀλγηδόνων,

ὥσπερ ἐν τῇ μάνδρᾳ σου,
σεμνὸν μονάζοντα.

Πυρωθεὶς ἐγκαρδίως,
ἐξ ἀγαθοῦ ἔρωτος,
πρὸς τὸν σὸν Δεσπότην θεόφρον,
πᾶσαν προσπάθειαν,
ὄλως ἀπέρριψας,
καὶ τὴν ὁδὸν μοναζόντων,
ὅσιε Ἰάκωβε,
χαίρων ἐβάδισας.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐχθρὸς με πειράζει,
τοῖς λογισμοῖς πάντοτε,
τῆς ἀπελπισίας Παρθένε,
ἀλλὰ πρεσβείαις σου,
τὰ νέφη σκέδασον,
τῶν λυπηρῶν βιοτῆς μου,
σὺ γὰρ ὥφθης Πάναγνε,
χαρᾶς τὸ αἴτιον.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸν νέον Ἰάκωβον,
καὶ ἀσκητὴν θαυμαστόν,
ὕμνήσωμεν ἅπαντες,
οἱ προσκυνοῦντες αὐτοῦ,
τὸν τάφον φιλάγιοι·
οὗτος γὰρ ἀνετέθη,
ἐκ μικρᾶς ἡλικίας,
ὥσπερ πάντιμον δῶρον,
τῷ Χριστῷ καὶ Δεσπότη,
διὸ καὶ ἀνεδείχθη,
πιστῶν ὁ διδάσκαλος.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀναβόησον Δαυΐδ,
τίς ἢ παροῦσα Ἑορτή,
ἦν ἀνύμνησας ποτέ,
ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν,
ὡς θυγατέρα θεόπαιδα καὶ Παρθένον.

Ἄπενεχθήσονται εἰπών,
τῷ Βασιλεῖ μυστικῶς,
παρθένοι ὀπισθεν αὐτῆς,
καὶ αἱ πλησίον αὐτῆς,
καὶ θαυμαστὴν ἐργάζου καὶ παγκόσμιον,
τὴν ἑορτὴν τοῖς κραυγάζουσιν.
Ἦ Θεοτόκος, ἡμῖν ἐπέστη,
τῆς σωτηρίας ἡ πρόξενος.

Ῥδὴ δ'.

Κανὼν α' τῶν Εἰσοδίων.

«Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν,
τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως,
σοῦ τοῦ Ὑψίστου,
ὁ Προφήτης Ἀββακούμ,
κατανοῶν ἐκραύγαζε·
Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Πύλην ἀδιόδευτον ὁ τοῦ Θεοῦ,
οἶκος εἰσδεχόμενος σήμερον,
ἔπαυσε Νόμου,
τὴν λατρείαν καὶ σκιάν·
Ὡς ἀληθῶς ἐπέφανε,
κράζων τοῖς ἐν γῆ ἡ ἀλήθεια.

Ὅρος τὸ κατάσκιον ὃ προορῶν,
πάλαι Ἀββακούμ προεκήρυξεν,
ἔνδον χωρῆσαν,
τῶν ἀδύτων τοῦ ναοῦ,
τὰς ἀρετὰς ἐξήνηθησε,
καὶ κατακαλύπτει τὰ πέρατα.

Ἴδωμεν παράδοξα πᾶσα ἡ γῆ,
ξένα καὶ ἐξαίσια πράγματα,
πῶς ἡ Παρθένος,
δι' Ἀγγέλου τὴν τροφήν,
εἰσδεχομένη σύμβολα,
τῆς οἰκονομίας κομίζεται.

Ναὸς καὶ παλάτιον καὶ οὐρανός,
ἔμψυχος ὀφθεισα Θεόνυμφε,

τοῦ Βασιλέως,
ἐν Ναῶ τῷ νομικῷ,
ἀφιεροῦσαι σήμερον,
τούτῳ τηρουμένη πανάχραντε.

Κανὼν α' τοῦ Ἁγίου. Σὺ μου ἰσχύς.

Ταῖς ἀρεταῖς,
κεκοσμημένος Ἰάκωβε,
θεοφόρε,
ἔστης ἐν τῇ μάνδρᾳ σου,
στύλος καὶ τεῖχος τὸ ἀρράγες,
πάντα ἀποκροῦν,
τοῦ πτερνοσκόπου πειράγματα,
καὶ τῶν ἐνασκουμένων,
τὸν χορὸν ὥσπερ σκέπη,
ταῖς εὐχαῖς σου ἐφύλαττες ὅσιε.

Ἄει καὶ νῦν,
καὶ εἰς αἰῶνας Ἰάκωβε,
ἡ σὴ μνήμη,
καὶ σημεῖα ὅσιε,
τῆς προοράσεως καὶ λοιπῶν,
ιάσεων πάτερ,
οἱ εὐσεβεῖς διηγῆσονται,
πῶς τὰ ἐν βίῳ πάντα,
τῇ δυνάμει Κυρίου,
πλείστων ὄσων πολλάκις ἐγνώρισας.

Ἴνα ψυχῆς,
Ἀρχιμανδρῖτα Ἰάκωβε,
θεραπεύσης,
πάντα τὰ οἰδήματα,
τοῦ προσιόντος σοι στρατηγοῦ,
τὰ κρυπτὰ τοῦ βίου,
ἀποκαλύπτεις πανεύφημε,
καὶ τοῦτον ὀδηγήσας,
εἰς μετάνοιαν μάκαρ,
ἐξηγόρευσε πάντα τὰ κρίματα.

Θεοτοκίον.

Στῆσον Ἀγνή,
ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὸν ὄλεθρον,
τῆς ψυχῆς μου,
τὸν ἐσμὸν διώκουσα,
τῶν ἀκαθάρτων συλλογισμῶν,
καὶ ἔνθες τὴν μνήμην,
τοῦ σοῦ Υἱοῦ τὴν σωτήριον,
ἐν νῶ μου Θεοτόκε,
Θεομῆτορ ἀγία,
ἵνα ψάλλω τὴν χάριν σου πάντοτε.

Κανὼν β' τοῦ Ἁγίου. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἵνα κτήσῃ Ἰάκωβε,
ἀγαθῶν τὸ ἄκρον Χριστὸν τὸν Εὐσπλαγχνον,
τοῖς δακρύοις σου ἐλεύκανας,
τῆς ψυχῆς χιτῶνα θεοῦφαντον.

Μεμνημένοι οἱ φίλοι σου,
τὰ πολλά σου ἅγιε κατορθώματα,
τὴν νηστείαν καὶ ἐγκράτειαν,
καὶ τὴν προσευχὴν ὑμνολογοῦμέν σε.

Νῦν ὁ τάφος σου γέγονε,
τῶν ἐνεργουμένων θεραπευτήριον,
ταῖς ψυχαῖς πάσαις Ἰάκωβε,
προσπορίζων πάτερ ἀνακούφισιν.

Θεοτοκίον.

Ἡ εἰκὼν σου Πανάχραντε,
ἢ τὸν ζωοδότην Χριστὸν δεικνύουσα,
εἰρηνεύει τοὺς ἐκ πίστεως,
σὲ ἀσπαζομένους Ἀειπάρθενε.

Ὦδὴ ε'.

Κανὼν α' τῶν Εἰσοδίων.

«Ἐξέστη τὰ σύμπαντα,
ἐν τῇ σεπτῇ εἰσόδῳ σου·
σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε·
ἔνδον εἰσῆλθες ἐν τῷ ναῶ τοῦ Θεοῦ,
ὥσπερ καθαρῶτατος ναός,

παῖσι τοῖς ὑμνοῦσί σε,
τὴν εἰρήνην βραβεύουσα».

Ἄγιασμα ἔνδοξον,
καὶ ἱερὸν ἀνάθημα,
σήμερον ἡ πάναγνος Παρθένος,
ἀνατεθεῖσα ἐν τῷ Ναῶ τοῦ Θεοῦ,
τῷ παμβασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ,
μόνῳ εἰς ἐνοίκησιν,
συντηρεῖται ὡς οἶδεν αὐτός.

Τὸ κάλλος Πανάχραντε,
τὸ τῆς ψυχῆς σου βλέπων ποτέ,
πίστει Ζαχαρίας ἀνεβόα·
Σὺ εἶ τὸ λύτρον,
σὺ εἶ ἡ πάντων χαρά,
σὺ εἶ ἡ ἀνάκλησις ἡμῶν,
δι' ἧς ὁ ἀχώρητος,
χωρητός μοι ὀφθήσεται.

Ἦ τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν,
θαυμάτων σου Πανάχραντε!
ξένη σου ἡ γέννησις ὑπάρχει,
ξένος ὁ τρόπος ὁ τῆς αὐξήσεως,
ξένα καὶ παράδοξα τὰ σά,
πάντα Θεονύμφευτε,
καὶ βροτοῖς ἀνερμήνευτα.

Λυχνία πολύφωτος,
ὑπάρχουσα Θεόνυμφε,
σήμερον ἐξέλαμψας ἐν οἴκῳ,
τῷ τοῦ Κυρίου,
καὶ καταυγάζεις ἡμᾶς,
τοῖς σεπτοῖς χαρίσμασιν ἀγνή,
τοῖς τῶν θαυμασίων σου,
Θεοτόκε πανύμνητε.

Κανὼν α' τοῦ Ἁγίου. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Συζεύξας θεωρία,
τὴν φιλόθεον πρᾶξιν πάτερ Ἰάκωβε,
τῷ λαμπρῷ σου βίῳ,

καὶ ἀσκήσει ὡς ἥλιος ἔλαμψας·
ὄθεν ἐπλουτίσθης,
χαρίσμασιν τοῖς ὑπὲρ φύσιν,
ὡς οἱ πάλαι Πατέρες πανόσιε.

Ὀλικῶς θεοφόρε,
ἀνετέθης χαίρων Χριστῷ τῷ Δεσπότῃ σου,
πυρὶ τῆς ἀγάπης,
πρὸς Αὐτὸν σταθῆρῶς πυρπολούμενος,
διὸ καὶ ἀνῆλθες,
ἐν τῷ ὄρει τῆς θεωρίας,
τοῦ ἀκτίστου φωτὸς ἀξιάγαστε.

Ὑψωθεὶς πρὸς τὰ ἄνω,
προσευχαῖς Ἰάκωβε καὶ ταῖς δεήσεσι,
δακρυρρόοις θρήνοις,
καὶ γονάτων ταῖς κάμψεσιν ὅσιε,
εἴληφας τὸ γέρας,
ἀθλήσεως τοῦ συνειδότος,
ἐκ χειρῶν τοῦ Χριστοῦ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἦδυμόλπως Παρθένε,
οἱ σοὶ δοῦλοι τὴν χάριν σου καὶ τὰ θαύματα,
ἀνυμνολογοῦσι,
ἃ τελεῖς καθ' ἐκάστην Πανάμωμε·
σὺ γὰρ εἶ ταμεῖον,
ἀσύλητον τῶν δωρημάτων,
καὶ κρουνὸς χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Κανὼν β' τοῦ Ἁγίου. Φώτισον ἡμᾶς.

Νόσους τῆς σαρκός,
τὰς ποικίλας καθυπέμεινας,
ἐκζητῶν τὴν ἰατρειάν τοῦ Δαυΐδ,
τοῦ πατρός σου ὀσιώτατε Ἰάκωβε.

Ὅλως ἀσκητά,
πρὸς Δαυΐδ Θεοῦ θεράποντα,
τὴν εὐχὴν σου καθ' ἡμέραν ἐκτελεῖς,
καὶ δακρύων ἐκζητεῖς πάτερ τὰ πρόσφορα.

Στένων καὶ βοῶν,
τοῦ Δαυῖδ τὴν κάραν ἔφερες,
ἐν τῷ στήθει σου Ἰάκωβε σεμνέ,
ἐξαιτῶν τὴν θεραπείαν σου αἰοῖδιμε.

Θεοτοκίον.

Ἰθυνον τὸν νοῦν,
πρὸς τὰ ἄνω Θεονύμφευτε,
ἵνα παύσῃ φοβιῶν μου ὁ ἐσμὸς,
ὁ μαστίζων τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν μου.

Ῥδὴ στ'.

Κανὼν ἀ' τῶν Εἰσοδίων.

«Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον,
τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες,
τῆς Θεομήτορος,
δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν,
τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες».

Ὅ πάντα φέρων τῷ ῥήματι,
εὐχῆς τῆς τῶν Δικαίων ἐπήκουσε·
διὸ στειρώσεως,
λύσας τὴν νόσον ὡς εὐσπλαγχνος,
τὴν τῆς χαρᾶς αἰτίαν τούτοις δεδώρηται.

Γνωρίσαι θέλων ὁ Κύριος,
τοῖς ἔθνεσιν αὐτοῦ τὸ σωτήριον,
τὴν Ἀπειρόγαμον,
νῦν ἐξ ἀνθρώπων παρέλαβε,
καταλλαγῆς σημεῖον καὶ ἀναπλάσεως.

Ὡς οἶκος οὔσα τῆς χάριτος,
ἐν ᾧ οἱ θησαυροὶ ἐναπόκεινται,
τῆς ἀπορρήτου Θεοῦ,
οἰκονομίας Πανάχραντε,
ἐν τῷ Ναῶ μετέσχες τῆς ἀκηράτου τρυφῆς.

Διάδημά σε βασιλείον,
δεξάμενος Ναὸς Θεονύμφευτε,
κατεφαιδρύνετο,

καὶ ὑπεχώρει τοῖς κρείττοσι,
τῶν προρρηθέντων βλέπων ἐν σοὶ τὴν ἔκβασιν.

Κανὼν α΄ τοῦ Ἁγίου. Ἰλάσθητί μοι Σώτηρ.

Μισθὸν τῆς ὑπομονῆς,
πάτερ Ἰάκωβε εἴληφας,
βαστάζων καρτερικῶς,
τὰς νόσους τοῦ σώματος,
διὸ καὶ ὡς πρότυπον,
τοῖς πιστοῖς ἐδείχθης,
βιοτῇ σου καὶ τοῖς ἔργοις σου.

Ἀσκήσεως τῆς σκληρᾶς,
πάτερ συνέμπορος γέγονας,
νηστείας καὶ προσευχαῖς,
διάγων τὸν βίον σου,
διὸ ὑπερήλασας,
τοὺς συμμοναστάς σου,
ἀξιότιμε Ἰάκωβε.

Συνέτριψας τοῦ ἐχθροῦ,
τὰ μηχανήματα ὄσιε,
ἀπλότητι τῶν ἡθῶν,
καὶ πίστει πρὸς Κύριον,
πρὸς τοῦτο γὰρ ἔσχηκας,
τοῦ Δαυΐδ τὴν κάραν,
βοηθὸν καὶ ἀντιλήπτορα.

Θεοτοκίον.

Φροντίδι σου καὶ εὐχαῖς,
ψυχῆς τὸν τάραχον κόπασον,
τῶν δούλων σου Μαριάμ,
καὶ δὸς τὴν εἰρήνευσιν,
σκεδάζουσα τάχιστα,
λογισμοὺς φοβίας,
καὶ ἐπίμονα νοήματα.

Κανὼν β΄ τοῦ Ἁγίου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἐψώμισας,
θαυμαστῶς Ἰάκωβε,
τὰ σιτία προσευχαῖς σου αὐξήσας,

Λιβανατῶν ἐργατῶν τὴν χορείαν,
τῶν πέντε ἄρτων σημεῖον τὸ μέγιστον,
ἐκ νέου πάτερ ἀληθῶς,
πραγματώσας Χριστοῦ θεία χάριτι.

Ἰέρευσας,
ἐν τῇ θείᾳ μάνδρα σου,
ὡς ἀνὴρ ἐνδεδυμένος ἀξίως,
τὴν ἀμπεχόνην τῆς χάριτος μάκαρ,
καὶ ἰατρεύεις ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος,
νοσήματα τὰ χαλεπά,
καὶ δαιμόνων διώκεις ἐπήρειαν.

Ἀντίδικος,
ὁ σατὰν γεγένηται,
καθ' ἡμέραν κατὰ σοῦ ἐκστρατεύων,
ποτὲ ὡς γραῖα κακόμορφος πάτερ,
ποτὲ ὡς σκύλεθρον ὄντως ἀπαίσιον,
ἀλλὰ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ,
καταστέλλεις αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν.

Θεοτοκίον.

Καυχώμεθα,
διὰ σὲ Πανάχραντε,
καὶ ὑμνοῦμεν τὸν σὸν ἄχραντον τόκον,
ὅτι ἡμᾶς τῷ Υἱῷ σου ἐρρύσω,
ἐξ ἀγκαλῶν τοῦ ἀλάστορος δαίμονος,
καὶ ἐχαρίσω τοῖς βροτοῖς,
ἐλευθέραν ζωὴν τε καὶ ἄνεσιν.

Κοντάκιον.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὸν σεμνὸν ἡγούμενον,
τῶν μοναζόντων Πατέρων,
καὶ Δαυῖδ διάδοχον,
ἐν τῇ Μονῇ τῆς Εὐβοίας,
λάμπαντα,
καθάπερ ἄστρον ἐν Ἐκκλησίᾳ,
λόγοις τε καὶ εὐσεβεῖ βιοτῇ ἐν πίστει,
ἐπαινοῦμεν ἐκβοῶντες,
χαίροις θεόφρον Ἰάκωβε ὄσιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἀπὸ βρέφους παμμάκαρ ἠγάπησας,
τὸν Δεσπότην Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον,
καὶ τὴν τρίβον αὐτοῦ χαίρων ὠδεύσας,
ἀσκητικῶς βιοτεύσας ὡς ἄσαρκος,
καὶ ἐκ ποικίλων παθῶν τὴν καρδίαν σου,
ταῖς προσευχαῖς καὶ νηστείαις ἐκάθηρας,
τὸν σὸν νοῦν μονίμως μακάριε,
στηρίξας πρὸς οὐράνια δώματα·
ὄθεν σοι ἐδόθησαν ἅγιε,
τοῦ Παρακλήτου ποικίλα δωρήματα,
ἤγουν τὸ μέγα τῆς προοράσεως χάρισμα,
καὶ νοσημάτων ἀπάντων πανάκεια,
καὶ σὺν τούτοις ἐγένου ἡγούμενος,
κοινοβίου Δαυῖδ τοῦ προστάτου σου,
κοσμικοῖς καὶ μονάζουσι προσπορίζων,
ψυχῆς τὰ κατάλληλα·
διὰ τοῦτο ἐπαινοῦμέν σε ἐκβοῶντες·
χαίροις θεόφρον Ἰάκωβε ὄσιε.

Συναξάριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμην ποιούμεθα τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου,
τοῦ ἐπονομαζομένου Τσαλίκη, ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου
Δαυῖδ ἐν Εὐβοίᾳ.

Στίχοι

Ἰάκωβε ὄσιε ἡμῶν τοὺς ὕμνους,
δέχθητι ὡς τὰ δύο λεπτὰ τῆς χήρας.

Ὡς ἄγγελος Θεοῦ Ἰάκωβος πρὸς πόλον ἦρθη.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἀρχιμανδρίτης ἐγενήθη εἰς τὸ Λιβίσιον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὑπὸ εὐσεβῶν γονέων τῇ ε' Νοεμβρίου τοῦ εἰκοστοῦ καὶ ἑνακοσιοστοῦ καὶ χιλιοστοῦ ἔτους (1920), διδαχθεὶς ὡς εἰκὸς ἐκ μικρᾶς ἡλικίας τὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Ἐλθὼν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μετὰ τῶν γονέων αὐτοῦ εἰς τὰ Φάρακλα τῆς Βορείου Εὐβοίας ἔζησεν ἐν αὐτοῖς ἕως τριάκοντα ἐτῶν. Μετὰ ταῦτα εἰσῆλθεν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ὁσίου Δαυῖδ ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα διέπρεψεν ἀσκητικῶς ὡς ἱερομόναχος καὶ ἡγούμενος ταύτης. Χαριτωθεὶς τῷ Παρακλήτῳ Πνεύματι ὑπὸ πλήθους χαρισμάτων ἐστήριξε τοὺς μοναχοὺς τοῦ Κοινοβίου αὐτοῦ ἐν τῷ πνευματικῷ αὐτῶν ἀγῶνι ὡς καὶ πλήθη πιστῶν αὐτῷ προσερχομένων καὶ

ἐκζητούντων αὐτοῦ τὴν βοήθειαν, λόγοις τε, σημείοις καὶ θαύμασι καὶ τῇ θαυμαστῇ αὐτοῦ βιοτῇ. Ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν θεοφιλῶς ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ τῇ 21ῃ Νοεμβρίου τοῦ πρώτου καὶ ἐνακοσιοστοῦ καὶ ἐνενηκοστοῦ σωτηρίου ἔτους (1991). Τελεῖται ἡ αὐτοῦ μνήμη τῇ 22ᾳ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ΄.

Κανὼν ἀ΄ τῶν Εἰσοδίων.

«Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες,
παρὰ τὸν Κτίσαντα,
ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν,
ἀνδρείως πατήσαντες,
χαίροντες ἔψαλλον·
Ἵπερύμνητε,
ὁ τῶν Πατέρων Κύριος,
καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Ἴδου σήμερον,
ἐπέλαμψε τοῖς πέρασιν,
ἕαρ εὐφρόσυνον,
καταφαιδρῦνον ἡμῶν,
ψυχὴν καὶ διάνοιαν,
καὶ νοῦν τῇ χάριτι,
ἢ πανήγυρις,
τῆς Θεοτόκου σήμερον,
μυστικῶς εὐωχηθῶμεν.

Δορυφορείτωσαν,
σήμερον τὰ σύμπαντα,
τῇ Βασιλίδι Μητρί,
ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ,
Ἄγγέλων τὰ τάγματα,
καὶ τῶν βροτῶν ἡ πληθὺς,
καὶ βοάτωσαν,
ἐν τῷ Ναῶ εἰσάγεται,
ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύτρωσις.

Ὁ τοῦ γράμματος,
παρέδραμεν ἐξέλιπε,

νόμος καθάπερ σκιά,
καὶ αἰ τῆς χάριτος,
ἀκτῖνες ἐπέλαμψαν,
ἐν τῷ Ναῶ τοῦ Θεοῦ,
εἰσαχθείσης σου,
Παρθενομῆτορ Ἄχραντε,
εἰσαεὶ εὐλογημένη.

ὑποτέτακται,
τῷ τόκῳ σου Πανάχραντε,
ὡς Ποιητῆ καὶ Θεῶ,
ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ,
καὶ τὰ καταχθόνια,
καὶ πᾶσα γλῶσσα βροτῶν,
ὅτι Κύριος,
ὁμολογεῖ ἐπέφανεν,
ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κανὼν α' τοῦ Ἁγίου. Παῖδες Ἑβραίων.

ῥεῖς ὡς ρεῦμα χαρισμάτων,
τὰ κατάλληλα βροτοῖς πρὸς σωτηρίαν,
ὡς φωστὴρ γὰρ λαμπρός,
ἀνίσχες ἐν Εὐβοίᾳ,
ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἔτεσιν,
τοὺς πιστοὺς καταλαμπρύνων.

ὄντως τὸ τέλος ἐπιγείου,
προεγνώρισας ζωῆς σου τῆς ἁγίας,
ὡς πτηνὸν γὰρ Θεοῦ,
ἐπέτασας πρὸς ἄνω,
καὶ καλλιὰς κατέλαβες,
ὦ Ἰάκωβε ὀσίων.

ὑψους ἠράσθης ἀπαθείας,
διὸ εἴληφας πλουσίαν θεῖαν χάριν,
δι' ἧς πλῆθος πιστῶν,
ἐστήριξας ἐν βίῳ,
ταῖς διδαχαῖς Ἰάκωβε,
καὶ πολλαῖς θεοσημείαις.

Θεοτοκίον.

Ῥώμην κατὰ τῶν πολεμίων,

Ἀειπάρθενε παράσχου ταῖς λιταῖς σου,
τοῖς πιστοῖς σταθηρῶς,
φυλάττουσα ἐκ πάντων,
τῶν μηχανῶν τοῦ δράκοντος,
καὶ ἀρχαίου πτερνοσκόπου.

Κανὼν β' τοῦ Ἁγίου. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ὡς ῥητῆρ τῶν δογμάτων,
ὑποφήτης θεόφρον τῶν σωστικῶν διδαχῶν,
Χριστοῦ τοῦ πάντων πλάστου,
καὶ κήρυξ μετανοίας,
ἐπεγνώσθης Ἰάκωβε,
ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Δαυΐδ,
ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις.

Βαρυτάτως νοσοῦντων,
καὶ ποικίλως πασχόντων ὁ ταχινὸς ἰατρός,
ὑπομονῆς ὁ στύλος,
ἐν ταῖς πολλαῖς θεόφρον,
καὶ δειναῖς ἀσθενείαις σου,
καὶ ἀσκητῆς θαυμαστός,
ἐδείχθης τῷ σῶ βίῳ.

Ἐμπαθείας τῶν ἀνθρώπων,
τὰ ὄνειδη καὶ ψεύδη,
καθυπομείνας σεμνέ,
συνέτριψας τὸ θράσος,
τοῦ ἀντιδίκου πάτερ,
θεοφόρε Ἰάκωβε,
διὸ τὴν μνήμην σου νῦν,
ἐν ἄσμασι τιμῶμεν.

Θεοτοκίον.

Σοῦ τὴν πάντιμον χάριν,
τὴν σεπτὴν σου λοχείαν,
καὶ τῶν θαυμάτων πληθύν,
ἢ γλῶσσα οὐκ ἰσχύει,
ἀξίως περιγράψαι,
Θεοτόκε Πανάμωμε,
σὺ γὰρ δοχεῖον σεπτόν,
τοῦ Παρακλήτου ὠφθης.

Ῥδὴ η΄.

Κανὼν ἀ΄ τῶν Εἰσοδίων.

«Ἄκουε Κόρη Παρθένε ἀγνή,
εἰπάτω δὴ ὁ Γαβριήλ,
βουλὴν Ὑψίστου,
ἀρχαίαν ἀληθινὴν,
γενοῦ πρὸς ὑποδοχὴν,
ἐτοίμη Θεοῦ·
διὰ σοῦ γὰρ ὁ ἀχώρητος,
βροτοῖς συναναστρέφεται·
διὸ καὶ χαίρων βοῶ·
Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ἄχραντον ναὸν ἐν οἴκῳ Θεοῦ,
προσάγουσα Ἄννα ποτέ,
Βοῶσα ἔφη,
ἐν πίστει τῷ Ἱερεῖ,
Γονὴν τὴν ὑπὸ Θεοῦ,
δοθεῖσαν κάμοι,
Δεδεγμένος νῦν εἰσάγαγε,
ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κτίστου σου,
καὶ χαίρων ψάλλε αὐτῷ·
Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἔφησεν ἰδὼν τῇ Ἄννῃ ποτέ,
ἐν πνεύματι ὁ Ζαχαρίας·
Ζωῆς Μητέρα,
εἰσάγεις ἀληθινὴν.
Ἦν περ τηλαυγῶς οἱ Προφητῆται Θεοῦ,
Θεοτόκον προεκήρυξαν,
καὶ πῶς Ναός χωρήσει αὐτήν;
διὸ θαυμάζων βοῶ·
Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἰκέτις Θεοῦ κατέστην ἐγώ,
ἀντέφησεν Ἄννα αὐτῷ·
Καλοῦσα τοῦτον ἐν πίστει καὶ προσευχῇ,
Λαβεῖν τῆς ἐμῆς ὠδίνος καρπὸν·
Μετὰ τόκον δὲ τὸ κῆμα,

προσάγειν τῷ παρέχοντι·
διὸ σκιρτῶσα βοῶ·
Νόμιμον ὄντως τὸ ἔργον ἐστίν.

Ὁ Ἱερεὺς ἔφη αὐτῇ·
Ξένον δὲ πάντη,
τὸ πρᾶγμα κατανοῶ.
Ὅρων τὴν προσαγομένην ἐν οἴκῳ Θεοῦ,
Παραδόξως ὑπερβαίνουσας,
τὰ Ἅγια τῆ χάριτι·
διὸ καὶ χαίρων βοῶ·
Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥώννυμαι ἔφη ἡ Ἄννα αὐτῷ,
μανθάνουσα ἄπερ λαλεῖς.
Συνεῖς γὰρ ταῦτα τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ.
Τρανῶς τὰ τῆς Παρθένου ἐκήρυξας.
Ὑποδέχου οὖν τὴν ἄχραντον,
ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Κτίστου σου,
καὶ χαίρων ψάλλε αὐτῷ.
Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Φωσφόρος ἡμῖν ἀνήψε λαμπάς,
ἐβόησεν ὁ Ἱερεὺς.
Χαρὰν μεγίστην ἐκλάμπουσας ἐν Ναῷ.
Ψυχὰι Προφητῶν συνευφραινέσθωσαν.
Ὡς παράδοξα θεώμεναι,
τελούμενα ἐν οἴκῳ Θεοῦ,
καὶ ἐκβοάτωσαν νῦν.
Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Κανὼν α' τοῦ Ἁγίου. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ.

Ἡ παλάμη σου τοῦ αἵματος Κυρίου,
ὄτε πάτερ σεμνῶς ἐτέλεις τὴν θυσίαν,
τοῦ Ἰησοῦ ὡς ἄγγελος οὐράνιος,
ἤγγιξε καὶ ὦφθης,
ἀπαστράπτων ξένως,
ταῖς θεαῖς ἐνεργείαις.

Σαῖς πρεσβείαις τὴν ποιμνὴν σου θεόφρον,
ἐκ παντοίων δεινῶν καὶ πονηρῶν δαιμόνων,
διηνεκῶς προφύλαττε Ἰάκωβε,
ἵνα ἀνυμνῶμεν,
καὶ δοξολογῶμεν,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁλοθύμως Ἰάκωβε μὴ παύση,
πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκτείνων τὰς σὰς χεῖρας,
ὑπὲρ ἡμῶν πάθεσιν Ἰάκωβε,
κατατρυχομένων,
καθ' ἐκάστην πάτερ,
ἀκέστορ ἀσθενούντων.

Θεοτοκίον.

Νυσταγμὸν ἀκηδίας τὸν ἐντός μου,
ἀπομάκρυνον νῦν Μαρία ταῖς λιταῖς σου,
καὶ τῆς ψυχῆς τὸν τόνον Θεονύμφευτε,
ἔγειρον λιταῖς σου,
ἵνα ἐγκαρδίως,
δοξάζω τὸν σὸν τόκον.

Κανὼν β' τοῦ Ἁγίου. Τὸν Βασιλέα.

Κρατῆρα ἔσχες,
πεπληρωμένον θεόφρον,
ἀγαθῶν ὑπὲρ πτωχῶν καὶ δυστυχούντων,
ἐν ἡγουμενείῳ,
τῷ σῷ ὡς σιτοδότης.

Ἐν ἀπερρίτῳ,
πάτερ κατώκεις κελλίῳ,
ἀποφεύγων τρυφηλότητα τοῦ βίου,
διὸ καὶ τοὺς πάλαι,
πατέρας ἐμιμήσω.

Παύεις δαιμόνων,
κυριαρχίαν παμμάκαρ,
προσπορίζων τοῦ Χριστοῦ ἐλευθερίαν,
τοῖς πρὸς σε ἐλθοῦσιν,
ἐνεργουμένοις πάτερ.

Θεοτοκίον.

Ἐμὲ Παρθένε,
τῷ σῶ ἀχρείῳ ἱκέτη,
χειραγώγησον πρὸς τρίβον σωτηρίας,
ἵνα τοῦ Υἱοῦ σου,
τὰς ἐντολὰς τηρήσω.

ᾠδὴ θ΄.

Κανὼν α΄ τῶν Εἰσοδίων.

Ἄγγελοι τὴν Εἴσοδον τῆς Πανάγνου, ὀρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ
Παρθένος εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

«Ὡς ἐμψύχω Θεοῦ κιβωτῶ,
ψαυέτω μηδαμῶς χεῖρ ἀμυήτων,
χείλη δὲ πιστῶν,
τῇ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως,
φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλποντα,
ἐν ἀγαλλιάσει βοάτω·
Ὅντως ἀνωτέρα πάντων,
ὑπάρχεις Παρθένε ἀγνή».

Ἄγγελοι τὴν Εἴσοδον τῆς Πανάγνου, ὀρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς
μετὰ δόξης εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Ὡς ὑπέρλαμπρον Θεοτόκε ἀγνή,
Ψυχῆς τὸ καθαρὸν ἔχουσα κάλλος·
Χάριτος Θεοῦ δ' ἐμπιπλαμένη οὐρανόθεν·
Φωτὶ αἰδίῳ καταυγάζεις αἰεὶ,
τοὺς ἐν εὐφροσύνῃ βοῶντας·
Ὅντως ἀνωτέρα πάντων,
ὑπάρχεις Παρθένε ἀγνή.

Ἄγγελοι τὴν Εἴσοδον τῆς Παρθένου, ὀρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς
παραδόξως εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Ὑπερίπταται Θεοτόκε ἀγνή,
Τὸ θαῦμά σου τὴν δύναμιν τῶν λόγων·
Σῶμα γὰρ ἐν σοὶ κατανοῶ ὑπὲρ λόγον,
Ῥοῆς ἀμαρτίας ἀνεπίδεκτον·
ᾧθεν εὐχαρίστως βοῶ σοι·
Ὅντως ἀνωτέρα πάντων,
ὑπάρχεις Παρθένε ἀγνή.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τῆς Παρθένου, τὴν Εἴσοδον τιμήσωμεν, ὅτι ἐν
δόξῃ εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Παραδόξως προδιετύπου Ἀγνή,
ὁ Νόμος σε σκηνὴν καὶ θεῖαν στάμνον,
Ἐένην κιβωτόν,
καὶ καταπέτασμα καὶ ῥάβδον,
Ναὸν ἀκατάλυτον,
καὶ πύλην Θεοῦ·
Ὅθεν ἐκδιδάσκει σοι κράζειν·
Ὅντως ἀνωτέρα πάντων,
ὑπάρχεις Παρθένε ἀγνή.

Ἄγγελοι τὴν Εἴσοδον τῆς Παρθένου, ὀρῶντες κατεπλήττοντο, πῶς
θεαρέστως εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Μελωδῶν σοι προεκελάδει Δαυΐδ,
Λαλῶν σε θυγατέρα Βασιλέως,
Κάλλει ἀρετῶν,
ἐκ δεξιῶν παρισταμένην,
ιδῶν τοῦ Θεοῦ πεποικιλμένην σε·
ὄθεν προφητεύων ἐβόα·
Ὅντως ἀνωτέρα πάντων,
ὑπάρχεις Παρθένε ἀγνή.

Ἄγγελοι σκιρτήσατε σὺν Ἁγίοις, Παρθένοι συγχορεύσατε· ἡ γὰρ
Θεόπαις εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Θεοδόχον προθεωρῶν Σολομῶν,
Ἦνοίξατο σε πύλην Βασιλέως,
Ζῶσάν τε πηγὴν ἐσφραγισμένην,
Ἐξ ἧς τὸ ἀθόλωτον ἡμῖν προῆλθεν,
ὔδωρ τοῖς ἐν πίστει βοῶσιν·
Ὅντως ἀνωτέρα πάντων,
ὑπάρχεις Παρθένε ἀγνή.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τὴν Παρθένον, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν·
θεοπρεπῶς γὰρ εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Διανέμοις τῶν χαρισμάτων τὴν σὴν,
Γαλήνην Θεοτόκε τῇ ψυχῇ μου,
βρύουσα ζωὴν,
τοῖς σὲ τιμῶσι κατὰ χρέος,

Αὐτὴ περιέπυσα καὶ σκέπυσα,
καὶ διατηροῦσα βοᾶν σοι·
Ὅντως ἀνωτέρα πάντων,
ὑπάρχεις Παρθένε ἀγνή.

Κανὼν α΄ τοῦ Ἁγίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰστίῳ προσεδέθης τοῦ Ἰησοῦ,
καὶ ἀνέμων βελίαιρ τὴν δύναμιν,
πίστει τῇ σῆ,
πάτερ ἐταπείνωσας κραταιῶς,
καὶ εἰς λιμένα ἔφθασας,
τῶν μονῶν ἀγίων τοῦ οὐρανοῦ,
χορείας τῶν ὀσίων,
καὶ τῶν ἀϋλων νόων,
καταλαβὼν ὡς τούτοις ὅμοιος.

Ὡς φίλος τοῦ ὀσίου Δαυΐδ σεμνέ,
σὺν αὐτῷ τοῖς ἀνθρώποις πεποίηκας,
θαυματουργέ,
πάμπολλα σημεῖα ὑπερφυῆ,
σὺν τούτῳ δὲ ἐπέστρεψας,
ἐκ τῆς ἀνομίας ἀμαρτωλούς,
Ἰάκωβε κηρύξας,
τῆς μετανοίας λόγον,
καὶ ἐντολῶν Χριστοῦ τὴν τήρησιν.

Ἡ ἔνθεος ζωὴ σου πολλοῖς πιστοῖς,
ἐν τῇ μάνδρᾳ Δαυΐδ τοῦ προστάτου του,
τύπος καλός,
γένονεν Ἰάκωβε θαυμαστέ,
καὶ εὐσεβείας πρότυπον,
καὶ πρὸς σωτηρίαν χειραγωγός,
καὶ ἥλλαξαν ἀσμένως,
ἐπὶ τὰ κρείττω βίον,
οἱ προσιόντες σοι πανόσιε.

Θεοτοκίον.

Λιμώττοντες οἱ δοῦλοί σου οἱ πτωχοί,
ἐκ σιτίων τῆς χάριτος Πάναγνε,
τῶν θρεπτικῶν,
γόνυ Μῆτερ κλίνομεν οἱ οἰκτροί,

πρὸ τῆς σεπτῆς εἰκόνος σου,
καὶ καθικετεύομεν ταπεινῶς,
τὸν Ἄρτον ταῖς λιταῖς σου,
ὃν ἔτεκες παράσχου,
μερόποις πᾶσιν ἵνα ζήσωνται.

Κανὼν β' τοῦ Ἁγίου. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἴδου κατ' ἔτος μάκαρ,
πληθὺς τῶν πατέρων,
καὶ κοσμικῶν Ὁρθοδόξων παράταξις,
τὴν ἀεισέβαστον πάτερ,
μνήμην σου μέλπομεν.

Ἦ ὅσιν μὴ παύσῃ,
ὑπὲρ τῆς σῆς ποιίμνης,
καθικετεύων Χριστῷ τῷ Κυρίῳ σου,
σύ γὰρ προστάτης ὑπάρχεις,
αὐτῆς Ἰάκωβε.

Ἡδέως ἀνυμνοῦμεν,
τὸν σὸν βίον πάτερ,
ἐκδιηγούμενοι πάντα τὰ θαύματα,
καὶ τοὺς ἁγίους σου λόγους,
σεμνὲ Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον.

Λαοὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι,
σὲ τὴν Θεοτόκον,
καθὼς προεῖπές ποτε μακαρίζουσι,
καὶ ἀνυμνοῦσιν ἐνθέως,
τὸν θεῖον τόκον σου.

Ἐξαποστειλᾶριον.

Ἦχος β'. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τοῦ Λιβισίου βλάστημα,
καὶ Φαράκλων οἰκῆτωρ,
Εὐβοίας νήσου καύχημα,
καὶ πιστῶν παραστάτης,
Μονῆς Δαυΐδ τοῦ ὁσίου,
προεστὼς θεοφόρος,

χαρίτων σκεῦος πάγχρυσον,
καὶ προγνώσεως λύχνος ἀειλαμπής,
ἐγκρατείας πόνοις ἀκαταπαύστοις,
καὶ σαῖς πυκναῖς δεήσεσιν,
Ἰάκωβε ἐγνώσθης.

Θεοτοκίον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἦν πάλαι προκατήγγειλε,
τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος,
στάμνον καὶ ῥάβδον καὶ πλάκα,
καὶ ἀλατόμητον ὄρος,
Μαρίαν τὴν Θεόπαιδα,
πιστῶς ἀνευφημήσωμεν·
σήμερον γὰρ εἰσάγεται,
εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων,
ἀνατραφῆναι Κυρίῳ.

**Εἰς τοὺς Αἴνους ἰστῶμεν στίχους δ΄
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.**

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Ἐκ παίδων ἠγάπησας σφοδρῶς,
ἀσκητῶν πολίτευμα,
καὶ ἐν νηστείαις ἐσχόλαζες,
καὶ ταῖς δεήσεσιν,
ἔχων δὲ πρὸς τοῦτο,
καὶ τὴν γνώμην σύμφωνον,
σεμνὲ τῶν εὐσεβῶν γεννητόρων σου,
διὸ καὶ ἠΰξανες,
τῇ ἀγνεΐᾳ καὶ σεμνότητι,
ἐπ' ἐσχάτων,
τῶν χρόνων Ἰάκωβε.

Ὡς ἄγγελος ὥφθης ἐν Μονῇ,
τοῦ Δαυΐδ πανόλβιε,
διακριθεὶς ἐν ἀσκήσεσι,
καὶ τοῦ θελήματος,
ἐκκοπῇ ἐκ ρίζης,
ἀσκητὰ Ἰάκωβε,
διὸ καὶ ἐνεδύθης τὰ πάντιμα,
ἀξίως ἄγιε,

ἱερωσύνης τὰ ἱμάτια,
ἀγιάζων,
πιστῶν τὰ πληρώματα.

Φιλόστοργος ὥφθης ἀληθῶς,
ὡς ἱερομόναχος,
ἐπιστηρίζων τὴν ποιμνὴν σου,
ἐξ ἐπιθέσεων,
τοῦ ἀντικειμένου,
καὶ λύων Ἰάκωβε,
πολλῶν ἐνεργουμένων σῆ χάριτι,
τῶν προσιόντων σοι,
τὴν πικρίαν καὶ τὴν ἄλυσιν,
καὶ παρέχων,
ψυχῶν τὴν εἰρήνευσιν.

Ὁ τάφος σου ὄλβος ἐν Μονῆ,
ἐπεγνώσθη Ὁσιε,
καταπλουτίζων Ἰάκωβε,
πολλοῖς χαρίσμασι,
τοὺς ἀσπαζομένους,
αὐτὸν μετὰ πίστεως,
καὶ πάντοτε ἰᾶται νοσήματα,
ψυχῆς καὶ σώματος,
καὶ σκεδάζει τὴν ἀπόγνωσιν,
τῶν ἀνθρώπων,
τῶν προσερχομένων σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.
Ὁσιε πάτερ,
ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ σου,
τὸν ἀγαθὸν θησαυρὸν κεκρυμμένον,
πάντα ἀπέρριψας,
τὰ γεηρὰ καὶ ὑλώδη,
ἐπιθυμίαν ἔχων σὺν Χριστῷ ἀναλῦσαι,
καὶ αἰωνίως αὐτῷ συνεῖναι·
ὄθεν ὀλοκαρδίως τὸν Ἰησοῦν ἠγάπησας,
καὶ λόγοις τε καὶ πολλοῖς σημείοις,
γνωστὸν τοῖς πᾶσιν τοῦτον ἐποίησας,
ὃν καθικέτευε πάτερ Ἰάκωβε,
ὑπὲρ τῆς ἀγίας Μονῆς σου,
καὶ πάντων τῶν τιμώντων,
τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον τῶν Εἰσοδίων.**
Ἦχος β΄.

Σήμερον τῷ Ναῶ προσάγεται,
ἡ Πανάμωμος Παρθένος,
εἰς κατοικητήριον τοῦ παντάνακτος Θεοῦ,
καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφοῦ.
Σήμερον τὸ καθαρῶτατον ἁγίασμα,
ὡς τριετίζουσα δάμαλις,
εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἰσάγεται·
ταύτη ἐκβοήσωμεν ὡς ὁ Ἄγγελος·
Χαῖρε μόνη ἐν γυναιξίν εὐλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ τυπικά. Οἱ Μακαρισμοί.
Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ ἁγίου ἡ γ' καὶ ἡ στ' ᾠδή.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον 5ης Δεκεμβρίου (ὁσίου Σάββα)

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῆς Εὐβοίας ὁ στολισμός,
καὶ ποιμὴν τῆς Μάνδρας,
τοῦ ὁσίου πατρὸς Δαυΐδ.

Χαίροις ὀρθοδόξων,
ὁ βοηθὸς ἐν πᾶσι,
Ἰάκωβε παμμάκαρ,
ἡμῶν τὸ καύχημα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἐὰν ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου Ἰακώβου δὲν τελεσθεῖ κατὰ τὴν 22αν Νοεμβρίου ἀλλ' ἐν ἡμέρα ἐκτὸς τῆς μεθεορτίου περιόδου τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, τὰ ὑπάρχοντα μεθέορτα θεοτοκία καὶ ὁ ἀ' κανὼν τοῦ Ὁρθρου ἀντικαθίστανται ὑπὸ τῶν κάτωθι.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Θεοτοκίον Δοξαστικοῦ Στιχηρῶν.

Ἦχος πλ. β'.

Τίς μὴ μακαρίσει σε,
Παναγία Παρθένε,
τίς μὴ ἀνυμνήσει σου,
τὸν ἀλόχευτον τόκον;
Ὅ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός,
ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής,
ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν,
ἀφράστως σαρκωθείς,
φύσει Θεὸς ὑπάρχων,
καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς,
οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος,
ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων,
ἀσυγχύτως γνωριζόμενος.
Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνή Παμμακάριστε,
έλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον Δοξαστικοῦ Λιτῆς.

Ἦχος πλ. α'.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις,
παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως,
Παρθένε πάνσεμνε,
δι' ἧς ὁ λυτρωτῆς μου Χριστὸς ὁ Κύριος,
τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν,
Ἦλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης,
φωτίσαι θέλων οὓς ἔπλασε,
κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ.
Διὸ Πανύμνητε,
ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη,
ἀδιαλείπτως πρέσβευε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον Ἀποστίχων.

Ἦχος πλ. δ΄.

Ἀνύμφευτε Παρθέने,
ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί,
Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου,
σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε,
ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων,
νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη,
δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡῼ

Θεοτοκίον Καθίσματος μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Κυβέρνησον Ἀγνή,
τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου,
καὶ οἴκτειρον αὐτήν,
ὑπὸ πλήθους πταισμάτων,
βυθῶ ὀλισθαίνουσας,
ἀπωλείας Πανάμωμε,
καὶ ἐν ὥρᾳ με,
τῆ φοβεραῖ τοῦ θανάτου,
ἐλευθέρωσον,
κατηγορούντων δαιμόνων,
φρικτῆς ἀποφάσεως.

Θεοτοκίον Καθίσματος μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Παρθέने Μαριάμ,
ἀρρώστων τὸ ἄκος,
ἰάτριρα πολλῶν,
ἀνιάτως νοσοῦντων,
τοὺς πόνους κατέπαυσας,
Ἰακώβου τοῦ δούλου σου,
καταστέλλουσα,
ποδῶν αὐτοῦ ἀλγηδόνας,
διὸ ἔψαλλε,
ἀπὸ καρδίας τοὺς ὕμνους,
χαρίτων σου πάντοτε.

Θεοτοκίον Καθίσματος μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Γέγονας Πάναγνε,
βροτῶν ἡ σώτεια,
καὶ ἡ βοήθεια,
πιστῶν ἡ ἄμαχος,
τῶν δυστυχούντων γηγενῶν,
Παρθένε παραμύθιον,
τῶν πεσόντων ἔγερσις,
συμφορῶν τὸ ἀλέξημα,
τραῦμα τὸ ἀνίατον,
τοῦ ἀρχαίου ἀλάστορος,
χαρὰ καὶ εὐφροσύνη τῶν ἀγγέλων,
παράδεισος ὁ νέος Ἀνύμφευτε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὔ ἡ ἀκροστιχίς·
«Ἀγνή Θεοτόκε φώτισόν μου τὸν νοῦν. Ἰωήλ»

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ἀπὸ καρδίας ἀνυμνῶ σε Πάναγνε,
Θεογεννήτρια,
καὶ αἰτοῦμαι πόθῳ,
τὴν σὴν θείαν δύναμιν,
ὅπως τὰ σὰ θαυμάσια,
καὶ τὰ ἐλέη σου πάντα,
ἃ εἰς ἡμᾶς ἐχορήγησας,
ιστορήσω ὕμνοις Πανάχραντε.

Γεγαυρωμένος ὁ ἐχθρὸς πειράζει με,
ποικίλως Δέσποινα,
λογισμοῖς ἀτόποις,
καὶ παθῶν κινήμασι,
βιοτικοῖς συμβάσεσι,
καὶ δεινοῖς καθ' ἐκάστην,
ἀλλὰ λιταῖς καὶ φροντίδι σου,
θέλω λυτρωθῆναι Πανάμωμε.

Νῦν ἐστηκὼς πρὸ τῆς ἀγίας εἰκόνης σου,
Ἄειμακάριστε,
ἐνθυμοῦμαι πάσας,
τὰς εὐεργεσίας σου,

τὰς θεραπείας σώματος,
τῆς ψυχῆς τὰς ἰάσεις,
καὶ πρὸς ἐμέ σου συμπάθειαν,
καὶ τιμῶ μεγάλως τὴν κλησίν σου.

Ἦδέως Μῆτερ οἱ πιστοὶ σὸν ὄνομα,
ἔχουσι πάντοτε,
ἐν καρδίᾳ Κόρη,
καὶ αὐτῶν τοῖς χεῖλεσι,
καὶ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν,
καὶ κινδύνους φωνοῦσι,
Ἵπεραγία βοήθησον,
τοὺς σοὺς ὑμνητὰς καὶ ἰκέτας σου.

Ῥδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.
Θεογεννητορ τῆς χαρᾶς,
τὴν ταπεινὴν μου καρδίαν,
τῇ δυνάμει σου πληρῶσαι ἰκετεύω,
σὺ γὰρ τέτοκας Χριστόν,
τὸν λύπην ἀφανίσαντα,
Ἀδὰμ τοῦ Πρωτοπλάστου,
τοῦ οἰκοῦντος ἐν ἄδη Πανύμνητε.

Εὐλογημένη Μαριάμ,
τὸ ζοφερόν τῆς ψυχῆς μου,
καταλάμπρυνον φωτὶ τῶν πρεσβειῶν σου,
σὺ γὰρ ἔτεκες τὸ φῶς,
σεμνὴ τὸ ἐνυπόστατον,
σκεδάσαν τοῦ βελίᾳρ,
ἀμαυρότητα πᾶσαν καὶ σκότωσιν.

Ὁ τῆς κοιλίας σου καρπός,
τὰ πικρὰ τῆς κακίας,
ξυλοκέρατα Πανάμωμε Παρθένε,
ἀντικατέστησε Ἄγνη,
ζωὴν δὲ τὴν αἴδιον,
τοῖς μέροψι παρέχει
διὸ χαῖρε βοῶμέν σοι ἅπαντες.

Τῶν ἀμαρτάδων τῆς ψυχῆς,
τῆς ἐμῆς Θεοτόκε,
ἐννοῶν ὁ δυστυχῆς ἀνακράζω,

μὴ ἐάσης μέ ποτε,
ἐν λάκκῳ παραπτώσεων,
Παρθένε παραμεῖναι,
ἀλλὰ λιταῖς σοῦ με ἔγειρον.

Θεοτοκίον Μεσωδίου Καθίσματος.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἰάσω τὸ σύντριμμα,
Παρθενομήτορ ἡμῶν,
τεκοῦσα τὸν Κύριον,
καὶ ἰατρὸν τῶν βροτῶν,
Χριστὸν τὸν φιλόνητον
οὗτος γὰρ ἀρρώστιας,
ὡς ἀρχίατρος μέγας,
πάσας διασκεδάσας,
τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων,
τὴν φύσιν τὴν πεπτωκυῖαν,
ἀνθρώπων ἐκαίνισεν.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Ὅδὸν Χριστοῦ,
δειξόν μοι Πάναγνε Δέσποινα,
ἵνα φθάσω,
εἰς μονὰς ὁ ἄθλιος,
τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν,
καὶ τύχω Παρθένε,
τῆς μακαρίας ὁράσεως,
προσώπου τοῦ Υἱοῦ σου,
καὶ βοήσω τὸν ὕμνον,
τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλόνητον.

Κράτει τῷ σῶ,
καὶ τῶν λιτῶν σου τοῖς χεύμασι,
τὴν ψυχὴν μου,
πλῆνον Ἀειπάρθενε,
καὶ ἐγκλημάτων μου τὴν πληθύν,
ἀπάλειψον εὐχαῖς σου,
πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Δεσπότην σου,
καὶ δός μοι τὴν σὴν χάριν,
τὴν καθάρσιον Μητέρα,
ἵνα μέλπω ἀεὶ τὰ ἐλέη σου.

Ἐν τῷ φωτί,
τοῦ σοῦ προσώπου Ἀνύμφευτε,
οἱ σοὶ δοῦλοι,
πάντες οἱ θλιβόμενοι,
ἐξ ἀθυμίας τῆς χαλεπῆς,
λαμβάνοντες θάρσος,
καὶ τὸν ἀρχαῖον ἀλάστορα,
ἀνδρείως πολεμοῦσι,
καὶ συμβάσεις τοῦ βίου,
ὑπομένουσι Κόρη Πανάχραντε.

Φάνηθι νῦν,
ἡμῶν προστάτις ἀήττητος,
Θεοτόκε,
καὶ τὰ κινδυνεύματα,
τοῦ παλαμναίου ἐχθροῦ βροτῶν,
διάλυσον τάχει,
ὡς συλλαβοῦσα καὶ τέξασα,
Χριστὸν τὸν πάντων Κτίστην,
Παντοκράτορα ὄντως,
τὸν συντρίψαντα κάραν τοῦ δράκοντος.

Ῥδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπώσω.
Ὡσπερ κάμιнос ὦφθης,
φύσιν τῶν μερόπων Παρθένε καινίζουσα,
ἐν σοὶ γὰρ οἰκήσας,
οἰκουμένης ὁ Κτίστης καὶ Κύριος,
φύραμα ἀνθρώπων,
ἀμαυρωθὲν ταῖς ἀμαρτίαις,
ἐπλαστούργησε πάλιν ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῶν ἀϋλῶν πνευμάτων,
ὑπερτέρα πάντων τῇ θείᾳ κυήσει σου,
ἀνεδείχθης ὄντως,
Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε,
Πνεύματι γὰρ θείῳ,
Πατρὸς ἐγέννησας τὸν Λόγον,
ποιητὴν τῶν ἀγγέλων καὶ Κύριον.

Ἵνα σώσῃ τὸν κόσμον,
ἐκ τοῦ πολεμήτορος Μῆτερ Ἀνύμφευτε,
ἐκ σοῦ ἐνεδύθη,

τὴν θνητὴν ἡμῶν φύσιν ὁ Ἄναρχος,
καὶ ἀρχὴν λαμβάνει,
καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀνεστράφη,
ἑαυτὸν ταπεινώσας Πανάμωμε.

Σωτηρίας ἀνθρώπων,
τὴν αἰτίαν σε ἔγνωμεν Θεονύμφευτε·
χαῖρε θεῖε θρόνε,
καὶ παλάτιον Μητὲρ ὀλόφωτον,
Συνανάρχου Λόγου,
τοῦ παρασχόντος τοῖς πεσοῦσι,
πρὸς ἀνάστασιν χεῖρα φιλάνθρωπον.

Ῥδὴ στ'. Ἰλάσθητί μοι Σώτηρ.

Ὁ Λόγος ὁ τοῦ Πατρός,
ἐκ σοῦ προῆλθε Πανάχραντε,
ὡς θρόνον βασιλικόν,
τὴν μήτραν σου χρώμενος,
ἐν ᾧ καὶ ἐκάθισεν,
ἵνα τοῦ βελίαιρ,
καταργήσῃ τὸ βασίλειον.

Νοός μου τὰ ἐμπαθῆ,
Παρθενομῆτορ κινήματα,
διόρθωσον ταῖς λιταῖς,
ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Κύριον,
καὶ δός μοι μετάνοιαν,
ὅπως ἀποβάλω,
ἁμαρτάδων μου τὰ αἷτια.

Μεμνήμεθα ἀληθῶς,
τῶν τεραστίων θαυμάτων σου,
τὰ πλούσια καὶ πολλά,
ἐλέη σου πάντοτε,
καὶ πᾶσαν Θεόνυμφε,
ἀγαθοδωρίαν,
πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀγαλλόμεθα.

Οἱ δοῦλοί σου Μαριάμ,
πρὸς σὲ τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα,
ὕψοῦσι σεμνοπρεπῶς,
καὶ δέονται λέγοντες,

ἡμᾶς ἐλευθέρωσον,
ἐκ χειρῶν βελίαρ,
τῆ ἰσχύϊ σου Πανάμωμε.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ῥμνοις αἱ τάξεις τῶν ἀγγέλων,
καὶ ἀνθρώπων στρατιαὶ τὴν σὴν λοχείαν,
μρλωδοῦσιν ὁμοῦ,
Παρθένε Θεοτόκε,
καὶ ἀποροῦσι Πάναγνε,
πῶς ἐκύησας τὸν Κτίστην.

Τεῖχος γενοῦ ἡμῖν Παρθένε,
ἐκ τοῦ πλήθους τῶν πολλῶν αἰρετιζόντων,
τῶν κυκλούντων ἡμᾶς,
δολίως καὶ ἀπώθου,
μακρὰν αὐτοὺς καὶ φύλαξον,
Ἐκκλησίαν τοῦ Υἱοῦ σου.

Ὅντως Παράδεισος ἐφάνη,
ἡ κοιλία σου Παρθένε Θεοτόκε,
τὸ φυτὸν τῆς ζωῆς ἀνθήσασα ἀσπόρως,
τὸ διαθρέψαν ἅπαντας,
τοὺς βροτοὺς Θεοκυῆτορ.

Νεῦσον σεμνὴ ἐν εὐμενεΐᾳ,
πρὸς τοὺς δούλους σου τοὺς ἐπικαλουμένους,
ἐγκαρδίως σεμνὴ,
τὸ θεῖον ὄνομά σου,
Ῥπεραγία Δέσποινα,
σῶσον ἡμᾶς ἐκβοῶντας.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίω.

Νεύρωσόν μου τὸν τόνον τῆς καρδίας,
σεμνοτάτη ἀγνή ἀγία Θεοτόκε,
ἵνα ἰσχὺν καθέλω τοῦ ἀλάστορος,
καὶ ὑμνῶ ἀπαύστως,
τὸν Υἱόν σου Μῆτερ,
εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὅλοθύμως ἐθέλων τὰς αἰτίας,
τῶν ἀσέμνων ἐκκόπτειν δεινῶν λογισμῶν μου,
ταῖς σαῖς πυκναῖς πρὸς Κύριον δεήσεσι,
πώρωσίν μου λῦσον,
νοὸς ἀκρασίαν,
καὶ πᾶσαν ἀκηδίαν.

Ὑπερέβης Ἀνύμφευτε Παρθένε,
τοὺς ἐνσάρκους βροτοὺς καὶ πάντας τοὺς ἀγγέλους,
ὡς τὸν Χριστὸν ἐν μήτρᾳ σου βαστάσασα,
τὸν Δεσπότην πάντων,
εἰς ἀγιωσύνην,
Ἀνύμφευτε καὶ βίον.

Νεουργήσασαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων,
ὡς ἀσπόρως Σεμνὴ γεννήσασαν τὸν Λόγον,
τοῦ Παρακλήτου σθένει Ἀειπάρθενε,
πᾶσαι αἱ δυνάμεις,
τῶν ἐπουρανίων,
ὕμνουσί σε ἀπαύστως.

Ῥδὴ θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.
Ἰάτειρα ὑπάρχεις τῶν γηγενῶν,
καινουργήσασα ὅλον τὸ φύραμα,
τόκῳ τῷ σῷ,
τῆς βροτείας φύσεως Μαριάμ,
καὶ οὕτως ἐθεράπευσας,
πληγὴν τὴν τοῦ γενάρχου ἡμῶν Ἀδάμ,
διὸ καὶ τοῦ Ὑψίστου,
υἱοὶ καὶ θυγατέρες,
Θεοχαρίτωτε γεγόναμεν.

Ὡς μήτηρ ἀπειρόγαμος τοῦ Χριστοῦ,
τὴν ἀγίαν σου ὄρεξον Δέσποινα,
χεῖρα ἡμῖν,
τοῖς ἐπιβοῶσι διηνεκῶς,
τὸ χαῖρέ σοι καὶ μέλπουσι,
τὰς εὐεργεσίας σου τὰς πολλὰς,
καὶ ῥῦσαι ταῖς λιταῖς σου,
ἡμᾶς ἐκ τῶν συμβάντων,
καὶ πάσης βλάβης καὶ κακώσεως.

Ἡ τέξασα τὸν Κύριον τοῦ παντός,
τὴν ἐμὴν γλῶσσαν τράνωσον Δέσποινα,
σθένει τῷ σῶ,
ἵνα διηγῶμαι περιχαρῶς,
τὰ θεῖα μεγαλειᾶ σου,
πέλαγος χαρίτων σου πρὸς ἐμέ,
καὶ ἀγαθοδωρίαν,
τὴν καθ' ἐκάστην Μῆτερ,
πρὸς τοὺς θερμῶς ὑμνολογοῦντάς σε.

Λαῶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ σοῦ Υἱοῦ,
εὐσυμπάθητος φάνηθι πάντοτε,
ἡ ἐν γαστρί,
Λόγον συμπαθέστατον τοῦ Πατρός,
κύησασα Πανάχραντε,
τὸν ἰδίῳ αἵματι ἐκ φθορᾶς,
ῥυσάμενον τὸ γένος,
ἀνθρώπων τῶν πεσόντων,
ἐν τοῖς ἀρκύοις τοῦ ἀλάστορος.

Θεοτοκίον Ἑξαποστειλάριον.

Ἦχος β΄. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Λελαμπρυσμένη Πάναγνε,
καλλοναῖς οὐρανίαις,
καὶ παρρησίαν ἔχουσα,
πρὸ τοῦ θρόνου Υἱοῦ σου,
μὴ διαλίπης εὐχαῖς σου,
τῇ ἀγία σου σκέπη,
ἡμᾶς περισκεπάζουσα,
ἐν κινδύνοις τοῦ βίου καὶ συμφοραῖς,
καὶ ἐκ βλάβης Μῆτερ τοῦ ἀντιδίκου,
Μαρία ἀειπάρθενε,
τῶν πιστῶν βακτηρία.

Θεοτοκίον Δοξαστικοῦ Αἴνων. Ἦχος πλ. α΄.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθέने,
καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος,
τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον,
τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον,
τὴν ἀρραγῆ προστασίαν,
καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.